

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700592559024/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

være saa meget større, som jeg paany følte det som Vidunder, at jeg skulde være her ved Hendes Side. Hvert mærkeligt Punkt i Rom blev jo for mig hundredfold forunderligt ved den Tanke: Du er her med Hende!

Men der var dog en Tanke, som langsomt og med Magt opstod ud af selve Stedets Natur. Det fremtraadte som et besynderligt, men uafviseligt, historisk Symbol, at man fra Keiserpaladset eller fra Roms fornemste Kvarter, som det var før Keisertiden, havde en saadan Udsigt, et uhyre Panorama indesluttet af skønne blaae Bjerge. Være ikke disse Bjerge ligesom Tegn paa det rette Maadehold, paa den Grændse, som Skjæbnen afstikker for det menneskelige Begjær? Var det ikke forklarligt, at saalænge Herskerne kunde noies med at finde sig indenfor en saadan Grændse, var de kraftige og velsindede, men saasnart Sindet kom ud over denne Grændse og saae Verdens Uendelighed og vilde gribe den, saa blev det selv grebet af Afsind?

For dog at tale, medens det var saa vanskeligt at tale paa et saadant Sted, sagde jeg hende dette eller noget Lignende.

Hun takkede mig for Bemærkningen og tilføiede, at det var en Lykke, som hun kunde misunde mig, at formaae at see saadan. Jeg kunde med Sandhed have svaret hende, at hvis der var Aand i min Opfattelse af Stedet, saa havde jeg den kun af hendes Nærhed, og at der var et vemodigt Symbol ogsaa med Hensyn til mig selv og Hende, i det, jeg havde sagt om den rette Begrændsning. Jeg vovede ikke at sige det, fordi jeg i samme Øieblik vilde have overtraadt den rette Grændse; men jeg havde næsten Feber af Driften til at tale og af Anstrengelse for ikke at gjøre det.

Maaskee kom ogsaa en Del af denne Feberfølelse af Nordenvinden, som gjorde Himlen klar, men som var følelig kold paa dette høie Sted. Hun traadte et par Skridt tilside bag et Stykke Mur, hvor der stod en Bænk. Her vare vi i Solskin og uden at føle Nordenvinden, og vi satte os.

Jeg havde nu kun Et, som jeg tænkte paa: Hende. Idet vi vare traadte tilside fra Udsigten til Bjergene og ind i det stille Solskin, var hele Verden forsvunden for mig, og jeg saae ikkun Et: Hende. Jeg følte Ensomheden, hvori vi sad, endskjøndt Arbeidere gik om i nogen Afstand, og jeg forbausedes og var henrykt over, at Lykkens Solgunst faldt saa rigt paa mig, at jeg var ene med Hende. Men jeg turde ikke sige det, jeg var mere frygtsom med mundlige Ord end med

Breve, og jeg kunde ikke tale om nogen anden Gjenstand, og da jeg ikke turde tale om hende som Helhed, som det udelukkende Ene, søgte jeg dog idetmindste at tale om en Del af hende og fandt i den hurtige Tanketvirvel Historien om Hunden og Bornene. Jeg veed ikke, hvordan jeg fik det indledet; men jeg fik sagt: »Jeg har hørt en Historie om Dem; den lader til at have givet Dem et stort Navn i Egnen om *Via Rasella*.»

Hun svarede: »Ja, den lille Begivenhed har været mig en sand Velsignelse, fordi den bragte mig i et venligt og godt Forhold til nogle Mennesker af den Slags, som vi kalde »Folket«, og saa fik jeg Leilighed til at lære Noget. Jeg har aldrig kunnet lide at give Almisse. Der- som det er en Feil, saa er jeg født med den. Det har altid forekommet mig, at den, der giver Almisse, derved sniger sig fra Betaling af en større Gjæld, og paa samme Tid, i de fleste Tilfælde, for at have denne Tilfredsstillelse, nedværdiger et andet Menneske. Jeg mener, at man skal lindre de Syges og Hjælpeløses Lidelser; men de Sunde skal arbeide; det er til Velsignelse for dem selv.»

»Ja, ganske vist; men hvordan skal man faae dem til det eller give dem Leilighed?» spurgte jeg, mindre af Interesse for Sagen end for at faae Leilighed til at høre hende.

»Det er undertiden vanskeligt; men det kan heller ikke godt skee, medmindre man personlig gaar dem lidt tilhaande og især opmuntrer dem.»

»Ja« tænkte jeg, »naar Hun opmuntrer!»

»De skal en Dag faae Lov til at gaae med til min Modehandlerinde i *Via Frattina*. Hende har jeg etableret, uden at det har kostet mig det Ringeste. Det var en ung Pige, som tilfældigvis blev mig reccommanderet. Hun var meget fattig; men hun vilde kun sye og arbeide i Hemmelighed; hun ansaa Arbeide for en Skam og stolede paa, at hendes Gudfader var en Prælat, der nok vilde hjælpe hende til en Pension af 25 Scudi om Aaret. Men hun syede fortræffelig, og endnu mere, hun var et sandt Geni til at forståe Mønstre og Moder. Jeg behøvede slet ikke Andet end vække hendes Ærgærrighed og vise hende, at hun ved Arbeide kunde blive uafhængig, forsørge sin Moder, give andre unge Piger Arbeide, blive agtet af alle Mennesker og faae store Ruder i sin Boutik. De store Ruder gjorde Udslaget. Nu er hun allerede paa Vei til at blive Rom's første Modehandlerinde. De skal faae Lov til at see, hvilken Glæde der er, naar jeg kommer. Det er Be-